

[Marianne Jøved]

På finansloven blev der afsat 1,2 mia. kr. til en langsigtet boligpolitik, og baggrunden var den debat, der var i Folketinget i december 1990 om forlængelse af boligpakken for at begrænse tvangsauktionerne; dér sagde den radikale ordfører, hr. Jørgen Estrup, at det var sidste gang, Det Radikale Venstre ønskede at deltage i den type forlængelser. Der blev på finansloven afsat 1,2 mia. kr., og af dem er der nu indgået forlig om at anvende 900 mio. kr. til finansiering af forbedrings- og vedligeholdelses-tilskud.

Det Radikale Venstre var fra starten meget skeptisk over for den slags tilskud, men vi deltog i forhandlingerne for at påvirke resultatet, så tilskuddene kunne målrettes f.eks. til energibesparende foranstaltninger. Det lykkedes ikke, og vi kan ikke medvirke til det, der blev resultatet.

Bortset fra den minimale forøgelse af byfornyelsesindsatsen har intet af dette langsigtede virkninger. Der er ingen lettelser for tvangsauktionstruede husejere, der er ingen angreb på boligkøerne på lejemarkedet, der er ingen tilbud til de unge, som er de umiddelbare tabere i boliglotteriet, og der er ingen bremse på nedslidningen af den gamle boligmasse og intet forsøg på at begrænse boligreguleringsforvridninger. Der er kort sagt ikke tale om en langsigtet boligpolitik. Penge, som skulle bruges til at løse problemer for ejere og lejere, deles nu i flæng ud til boligtagere, som har råd til at investere 40.000–50.000 kr. i deres bolig, og dette hænger ikke ret godt sammen med det, der blev sagt i december 1990 af et flertal herinde, nemlig at man ville skabe langsigtede initiativer til begrænsning af antallet af tvangsauktioner og følgevirkningerne af disse. Det er prisværdigt at ville fremme beskæftigelsen, og det vil Det Radikale Venstre også, men så skal man ikke kalde det boligpolitik.

Vi er i øvrigt ikke blevet overbevist om, at de 900 mio.kr. vil hjælpe nævneværdigt på netop dette problem. Vi har noteret os, at vi har bidraget til at skaffe finansiering, men at vi ikke medvirker til uddeling af midlerne, og det vil bestemt ikke afholde os fra at beskæftige os med de meget store boligpolitiske udfordringer, vi har.

CO₂-aftalen har en særlig historie. Den starter i 1987 med Brundtlandrapporten, går over på VKR-regeringens plan for opfølgning af net-

op denne rapport fra december 1988 til energiplanen fra 1990. Det principielle i forslaget er at begrænse og omlægge energiforbruget af hensyn til miljøet, og at en del af provenuet skal bruges til energibesparende foranstaltninger i erhvervslivet. Det vil sige, at nogle af pengene føres tilbage til erhvervslivet, nogle bruges til omstilling i energisektoren og til energiforbedringer i boliger, og i virkeligheden svarer hele den model og de principper til det, der indgår i regeringens eget forslag til dieselaftagter, hvor afgiften på diesel i praksis stiger, mens der sker en delvis tilbageførelse af provenuet til erhvervet.

Regeringen vil ikke medvirke til CO₂-afgiften, fordi den, som den siger, er konkurrenceforvridende, og fordi vi skal vente på EF. Nøjagtig det samme kan siges om dieselaftagten, også dieselaftagten arbejder EF på i øjeblikket. Også det bliver kritiseret af erhvervslivet som konkurrenceforvridende, og derfor er regeringens kritik af CO₂-forliget i virkeligheden meget, meget hul. Danmark er et af de lande, der har det største udslip af CO₂ pr. indbygger; vi skal simpelt hen i gang, og det er i virkeligheden dybt uansvarligt af regeringen, at den ikke tager denne sag op af sig selv.

Det Radikale Venstre fastslog ved sin udtræden af regeringen, at vi stod ved den politik, KVR havde arbejdet på, og at vi som en selvfølge forventede, at KV-regeringen gjorde det samme. Vi har noteret os, at KV ikke i denne omgang har ønsket at medvirke til at føre denne del af »Energi 2000« ud i livet. RV og KV-regeringen kunne i januar have lavet et fælles forslag, men regeringen ville ikke.

Det er en utrolig defensiv holdning, regeringen har til EF i den slags sager. Danmark skal åbenbart vente på, at andre tager initiativ og finder løsninger, det er utilfredsstillende. Vi burde i Danmark være mere offensive og gøre vores indflydelse gældende på alle områder. Regeringens tale – og det siger jeg også på baggrund af de forhandlinger, der har været ført – er virkelig hul. Den bruger én argumentation, når det gælder dens eget forslag om dieselaftagten, og en anden, når det gælder oppositionens om CO₂.

CO₂-forslaget er en beslutning, der understreger alvoren i de store miljøproblemer, vi står over for, og som vi skal løse. Det er de kommende generationers livsvilkår, der står på spil,